

Το Λεμόνι

Που τες πέντε τες αρφάδες
τζιείνη πουν η δυνατή
εν' η μυρωδικιά λαλούσιν
να σβηστεί εν ημπορεί

Χτές επήα στ' αγγονούιν
για να παίξουμεν μαζίν
έναν τόχω ούλλον τζι ούλλον
τζι η αγάπη του εν πολλή

Τζι είπεν μου το μασκαρούδιν
« Έλα κάτσε δαχαμέ
θέλω να σου κάμω κάτι
ξήαστον τον καφενέν»

Τζι έδησέν μου τα δκυό μάθκια
με μαντήλαν πλουμιστήν
τζι έκατσέν με στο σκαμουίν
δίχα να θωρώ κουτσιήν

Τζι έβαλέν μου εις την μούττην
του Θεού τα πορικά

τζι είπεν μου αν του τα βρίσκω
'ννα κερτήσω δκυό φιλιά

Πρώτα έρεξέν μου μήλον,
το μυρίστηκα καλά
ήβρα το με μιας τζιαι δώστου
να μου ρέσσει πορικά

Τζιαι μυρίστηκα πεντ' έξι
τζιαι γυρόν μου σκοτεινά
μ' άμαν ήρτεν το λεμόνιν
ήρτεν τζιαι η ξαστερκά

Που το μαύρον που εθώρου
με τα μάθκια μου κλειστά
τούτη η μυρωθκια με πήρεν
στα 'μορφά μας τα χωρκά

Στην αυλήν με τα δεντρά μας
στες γλυτζιές τες μυρωθκιές
σ' άνθη λεμονιάς τζιαι φύλλα
Καραβκιώτικες χαρές.

Μαρία Ματθοπούλου-Ποστεκκή